

Život obyčejné holky

Život a smrt

Bylo časně ráno, slunce vycházelo nad horizontem, údolí již bylo zalito světlem, jen stromy vrhaly na jarní louku dlouhé stíny. Takto brzy obvykle ptáci létali na obloze a švitořili, ale zde vládlo podivné ticho. Srnky chodily na pokraji lesa a neodvážily se vystoupit na louku. Neproběhl zde ani žádný zajíc, liška dokonce ani myš, jelikož myši ještě byly zalezlé ve svých dírách v zemi. Na louce vládlo podivné ticho. Ještě před chvílí zde bylo slyšet slabé zvuky rozhovoru několika lidí. Ti teď stáli uprostřed louky pod starým a rozložitým jinanem. Všichni byli oblečení v černém a teď tam jenom tiše postávali a hleděli na vrásčitou kůru na kmeni stromu. Na zemi, o kmen opřená, stála fotografie dívky v rámečku a před ní dvě bílé růže. Dívce na fotografii mohlo být kolem sedmnácti let a zářivě se usmívala.

Hlouček okolo obnášel asi deset lidí. Všichni se tvářili smutně, někteří plakali. Hned na kraji stál mladík, přibližně stejně starý jako dívka na obrázku, zadržoval slzy, ale bylo na první pohled jasné, že se musí hodně přemáhat. Do jeho mysli se pořád vkrádala vzpomínka na jejich poslední setkání.

„Ale já tě mám taky ráda, ale nemiluju tě,“ říkala mu a on sklonil hlavu k zemi. „Já jenom myslel, že...“ položila mu prst na rty a tím nechala jeho větu nedořečenou. „Jsem ráda, že jsme kamarádi a chtěla bych, aby to tak zůstalo.“ Zvedl hlavu a podíval se jí do očí. Viděl v nich upřímnost a otevřenost a ani kapičku výsměchu. Byl za to milosrdenství rád, i když hluboko pořád cítil žal z odmítnutí. „Dobře, necháme...“ „Lily, tak už poběž!“ přerušil ho muž volající z druhé strany ulice. Měl v rukou nákupní tašky. „Už musím jít, táta na mě čeká,“ řekla Lily a dala mu pusku na tvář, „Dopovíme si to jindy,“ otočila se, rozběhla se do ulice a opět tak nechala jeho větu nedokončenou. Díval se za ní, jak odbíhá, jeho milovaná, do které se zakoukal hned po prvním setkání. Nechtěla ho a on se s tím teď musí smířit. Otočil se a odcházel postranní uličkou, nejkratší cestou domů. Neušel ani dva kroky a uslyšel za sebou ránu.

Teď tam stál s hlavou skloněnou, po tváři mu tekla slza, kterou už nedokázal zadržet. Vybavila se mu další vzpomínka.

Zvonil u dveří jejího domu, byl podvečer, slunce už zapadlo, ale ulice stále zaplňovalo světlo. Otevřela mu její matka a usmála se na něj: „Co bys potřeboval?“ „Já jenom... já... je doma Lily?“ „Je. Počkej chvíli, dojdou pro ni,“ odpověděla a zmizela ve dveřích. Během minuty dveře otevřela Lily a usmála se na něho. „Ahoj, přišel jsi za mnou?“ Začervenal se a řekl: „Všechno nejlepší k narozeninám,“ vytáhl zpoza zad kytici bílých růží. „Je jich sedmnáct,“ dodal, když uviděl v jejích očích údiv. „Ty sis vzpomněl? To je od tebe hezký. A zrovna bílý

růže, ty jsou moje nejoblíbenější.“ Začervenal se ještě víc a vrazil jí je do dlaně. Podívala se na něj svýma rozzářenýma očima a dala mu pusku. Teď už byl úplně rudý. Na stupnici od jedné do deseti by jeho tváře měly rudost kolem devíti. Možná devět a půl. „Nechceš jít dál? Nahoře zrovna pořádám oslavu,“ řekla a přičichla si k růžím. Dlouho se nerozmýšlel a souhlasil.

Vedle mladíka stál o něco mladší chlapec. Jmenoval se Petr, bylo mu patnáct let a byl to Lilyin nevlastní bratr. Díval se mlčky na fotku, nebrečel. Vlastně vypadal dost nepřítomně, myšlenkami kdesi daleko, daleko od louky.

Také ale myslel na Lily. Nevlastní. Byla to nevlastní sestra. Právě vzpomínal na jeden dávný podvečer, kdy je matka volala k večeři: „Petře, Julie, večeře je na stole. Pojdte dolů.“ „Teď si zrovna dělám úkoly! A Lily je ve sprše!“ zavolal jí v odpověď. Lily opravdu byla ve sprše, ale on nechtěl být rušen. Tajně ji totiž sledoval při sprchování. Líbila se mu, ale byla to jeho sestra. Proto si pro sebe pořád opakoval: „Nevlastní... Nevlastní...“ Pozoroval ji mezerou mezi závěsy a viděl, jak jí voda smáčí tělo. Jak si pouští vodu po ěadrech a ta jí pomalu stéká dolů. Pozoroval její pevná prsa, medová a lesklá jako západ slunce, bradavky, krásné a opuštěné jako dvě oázy na poušti, štíhlé boky a opálené břicho, proužek ochlupení v podbřišku, jemný a orosený jako jarní tráva po ránu, miloval její vlasy, barvy spadaného jehličí, rty, kterým musel pořád odolávat, aby je nepochíbil, ruce snad přímo určené k dotykům a hlazení a nohy útlé, hladké a dlouhé. Byla pro něj ztělesněním bohyně krásy. Líbila se mu. Mohl na ní oči nechat. Cítil známé napětí mezi nohama a věděl, že je vzrušený.

Pousmál se a nevědomky nahlas pronesl: „Nevlastní...“ Nikdo ho neslyšel, jenom mladík po pravici se na něj krátce podíval. Nalevo od Petra stála Simona. Plakala, ale snažila se to zakrýt. Na nose měla posazené tmavé brýle. Bývala to Juliina nejlepší kamarádka a vždycky se sobě navzájem svěřovaly. Na jednu takovou chvíli zrovna myslela.

„Já už nemůžu, já to prostě dál nevydržím! Já mu to asi budu muset říct,“ promlouvala zoufale Lily. „Chápu, že bych tím mohla rozvrátit rodinu, ale já už to prostě dál nevydržím! Musí o tom vědět a pak se nějak rozhodne.“ „Ale to přece nejde. Musíš to nějak strávit. Prostě se nějak zamilovat do někoho jiného. Vždyť co by na to říkala tvoje matka, to si představ,“ rozmlouvala jí Simona. Lily ležela u sebe v pokoji na posteli a Simča seděla rozkročená na židli, hrudí se opírala o opěradlo. Chvilku obě mlčely a pak se Lily opět posadila: „Já nevím. Já nevím jak dál. Je toho na mě moc. Ve škole dostávám pořádně zabrat, mám tenhle problém v rodině a chlapi se mě skoro štítí. Copak jsem někomu něco udělala?“ vydechla a znovu si lehla. „Chlapi že se tě štítí? Podívej se kolem sebe. Všichni na tobě visí očima. A vždyť jsi říkala, že Tomáš po tobě jede. Nepřinesl ti náhodou k naročkám kytici růží?“ „No jo, to je pravda. Ale to je jenom kamarád, to přece víš.“

Další v řadě lidí okolo stromu stála Juliina matka. Plakala ze všech nejvíc a nejhlasitěji, štkala do kapesníku, který ji před chvilkou přistrčil manžel. Ten ji právě objal a políbil do vlasů. Nebyla jediná, co vzpomínala na poslední chvíli strávenou s dcerou.

„Lily,“ volala nahoru do schodů, „jeď prosím tě s tátou nakoupit. Dala jsem mu lístek, ale myslím, že toho na něj bude moc a na polovinu věcí by zapomněl.“ „Jasně, hned jsem dole. Jenom se převleču a běžím.“ Schody dolů brala po dvou a zastavila se v kuchyni. Vzala si ze stolu koblihu, poslední, která zbyla ze snídaně. „Dneska místo oběda pojedeme na piknik,“ oznamovala maminka, „takže si přichvátňte a pak razíme do přírody.“ Lily se usmála, dojedla sousto a vyběhla ven ze dveří.

Vašek čekal už v autě, když přiběhla. Beze slov nastoupila na místo spolujezdce. Deset minut mlčky jeli směrem do centra. „Já vím, že se s tebou moc často nebavím a už vůbec ne na tohle téma. Máma říkala, že se poslední dobou chováš trošku divně. Stalo se něco? Začala jsi chodit s nějakým klukem?“ snažil se navázat konverzaci otčím. „Ne, nic se nestalo. A kluka nemám,“ zpražila ho pohledem, „Proč? Měla bych snad?“ a svojí ruku položila na jeho na řadicí páce. Vašek znervózněl: „Ne, to já jen tak.“ Lily mu položila ruku na stehno. Zčervenal a začal se ošívát: „Co to vyvádíš? Co by na to řekla tvoje máma?“ „To je jedno, teď tady totiž není.“ „Ale vždyť jsem skoro tvůj táta!“ „Nevlastní...“ a položila svoji hlavu do jeho klína. Začala ho rukou dráždit přes kalhoty, než mu rozepla poklopec... Nebránil se...

V hloučku panovala pochmurná nálada. Otec se od matky nenápadně odtáhl. „Na tohle nesmím myslet,“ říkal si v duchu a snažil se odvést myšlenky jiným směrem. Podíval se dolů na Juliinu fotografii.

Viděl to jako tehdy. Čekal na Lily před obchodem, protože si odběhla vyřídit něco se svým kamarádem. Za chvíli mu ale došla trpělivost, tak na ni zavolal: „Lily, tak už poběž!“ Ohlédl se po něm, dala kamarádovi pusu na tvář (zastyděl se, že pocítil chladné bodnutí žárlivosti) a rozběhla se přes ulici. Vlasy za ní v běhu vlály jako ve větříku. Že tu něco nehraje zaregistroval až v posledním okamžiku, ale to už nemohl nic udělat. Ozvala se rána a zvuk brzdících kol kamionu, která za sebou zanechávala černou stopu. Lily ležela na silnici před kamionem, z pusy jí odkapával pramínek krve, který jí vtékal až do vlasů. Oči měla zavřené. Jako by ji už nic nemělo trápit.

Otčím Vašek přišel k sobě jako první. Otevřel urnu, kterou držel celou dobu v ruce a vysypal její obsah na hromádku vedle fotografie. Otočil se a odcházel pryč. Ostatní se k němu vzápětí připojili. Začal foukat lehký větřík a rozvál život do všech stran.